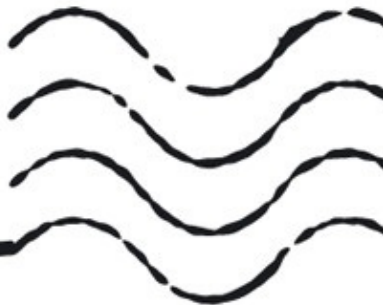
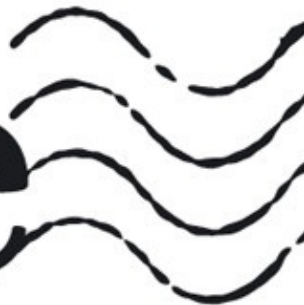

patti smith

korá

lové

volvox
globator

moře

patti smith

korá
lové
moře

patti smith korálové moře

Translation © Zdeněk Bohm, Markéta Hofmeisterová

Copyright © Patti Smith, 1996, 2012

ISBN 978-80-7207-937-7

Z anglického originálu *Coral Sea*

vydaného nakladatelstvím W. W. Norton & Company v New Yorku v roce 2012

přeložili Zdeněk Böhm a Markéta Hofmeisterová

Odpovědný redaktor Michal Hrubý

Grafická úprava, obálka a sazba z písma Walbaum 10 Pro

(Storm Type Foundry) Luboš Drtina

E-knihu připravil pureHTML.cz

Vydalo nakladatelství Volvox Globator, www.volvox.cz

Štítného 17, Praha 5 jako svou 1001. publikaci

Vydání druhé, Praha 2013

Adresa knihkupectví

Volvox Globator

Štítného 16, Praha 3 - Žižkov

úvod

Několik hodin předtím, než Robert zemřel, jsem od něj chtěla vědět, jak bych mu mohla být nejlépe užitečná, až tady jednou nebude. Přestože jsme oba dobře věděli, že se již blíží jeho konec, a navzdory jeho smrtelné agónii náš rozhovor plynul stejně jako jindy. Mluvili jsme hlavně o práci, která tvořila naše vzájemné pouto, jež se jeho odchodem ještě posílilo.

Robert mě požádal, jestli bych nenapsala předmluvu pro jeho chystanou knihu *Květiny. Postarej se o mé květiny*, prosil mě. *Udělám to*, slíbila jsem. Zeptal se mě také, jestli bych nesepsala náš společný příběh. Věděl, že vše mám dobře zaznamenáno v paměti, protože mě před spaním často prosil, abych mu něco z toho vyprávěla. Přislíbit to bylo velmi těžké.

Po jeho smrti jsem napsala báseň „Poslední květina“. Byla určena pro vydání jeho knihy barevných fotografií květin u nakladatelství Bullfinch Press. Báseň „Vzpomínka na Roberta“ byla napsána pro vzpomínkovou brožuru nazvanou *Zrcadla*. Nalézt

v sobě sílu k sepsání našeho osobního příběhu mi ale trvalo daleko déle.

Místo toho spatřilo světlo světa *Korálové moře*. Období zármutku. Tento krátký soubor básní v próze má v sobě zašifrováno vše, co jsem o Robertovi věděla. Vypráví o jeho lásce k umění, o jeho mentorovi Samu Wagstaffovi a o jeho láskyplném vztahu ke mně. Hlavně ale slouží jako důkaz Robertovy odhodlanosti žít, kterou nedokázala zlomit ani smrt.

kvě

ti

ny

chlapec, který miloval michelangela

Říkali o něm, že má boží tvář
přesto v ní někteří rozeznávali démona se sandály
a propletencem vinné révy místo kadeří
mramorové paže proklaté pějícími žilami
zaznamenávající, při ústupu oparu, hory
trhlina v srdci a zlatá smyčka
tvořil způsoby, o kterých se ostatním ani nesnilo
břitvou seškrabával obal z nutnosti
obnažoval sval lásky, která nepaběrkuje
to my jsme ti bizoni, vymírající druh
na káře odvezená bělostná kost
znectěná extáze, která nikomu nepatří
bratřící se otroci při úpění moudrosti
síla prázdnoty vyryté do kamene

vzpomínky na roberta

Blaženost v nitru nás všech
vytváří vysoké lešení
střeží zaražený sál
při hledání se, nehybní, vrháme vpřed
doutáme do hrsti chytit oblaka, a pak se, nezranění,
s oblakem v dlani, vrátit zpět. Čeká nás
vesmír, pěst, housle nebo – čistá tvář
chlapce, trochu divokého. S úsměvem proti slunci
zvedá ruku jakoby v radostném pozdravu
stíní si oči, které skrývají pramen boží
brzy všichni shromáždí síly, rozčarování
které bude odrazem osvětlení, agonie
a odkryjí vývoj lásky
už jen hodinu, a budou prolévat slzy.
Ústa má vykroužená, křtitelnice
otevírající se doširoka jako ústa panny
zkoumá závratné krajnosti
relativnosti žíly, zasmušilost neklidu
v zájmu křídla existuje rameno
kvůli symetrii existuje ostří
poklekává, pokořuje se, proráží ji ze stran
nabízí světobol vlkům v lese.
přebíhá dlaždice, lidskou šachovnici.
Mužnost, koketerie, vše taktika – dobře použitá.
Ponořen do průzračné pohany zvedá

jako otrok, jako nymfa, svou senzační kápi
jako růže, zloděj života, bude se předvádět
nahý, ověnčen listy, nesmrtelný.

Bude zpívat o těle a svou pravdou
posílí svou bujnou troufalost
k naší radosti vyrve nadutost
ubývající

kvetoucí

násilné šarády

kdo ale o něm bude zpívat?

Kdo opěvá jeho blaženost?

Bezúhonné oko, zářivý úsměv

neboť on, svůj vlastní posel, je pryč

proskočil orfickým sklem

aby mohl věčně putovat

a hledat dokonalost

s modrými kotníky potetovanými hvězdami.

poslední květina

Je to jen díky milosti boží, že naše pole a skleníky jsou plné květin, abychom je mohli upravit a v aktu darování vyměnit.

A jen díky projevu boží přízně některé z těchto květin utrhla a svázala ruka člověka, který se vyznačoval neochvějnou schopností vnímat barvu, tvar a osobnost každé z nich.

Robert se narodil v pondělí 4. listopadu 1946 jako třetí ze šesti dětí. Vyrostl ve Floral Parku na newyorském Long Islandu. Zažil šťastné dětství; byl to veselý uličník, jehož bezstarostně prožívané dny byly lehce zbarvené fascinací vším neobvyklým a krásným. Ať to bylo lákadlo šperky vykládaného růžence, skvostné oltářové pokrývky, zlatistého tónu saxofonu nebo pole s modrými hvězdami.

Již v raném věku cítil neklidné vření, a také touhu toto vření zvětšovat. A v jeho mladých očích se ukládala každá hra světla, která ho ovlivnila, a každý zvláštní pocit, který ho znervóznil.

V mládí byl vlídný a plachý, jeho osobnost měla duální, ale precizní podstatu. Mám ho před očima, toho dvacetiletého chlapce, vyznačujícího se hbitými pohyby těla, lehce sehnutými zády a zelenýma neklidnýma očima, jako by se, aby mohl zhodnotit svou práci, byl nucen pohybovat v kruhu. Barevnými pastelkami uměl v zbožném splétání jediného slova vykreslit vesmír. Barvou ve spreji vytvořil západ slunce v pozadí za námořníkem.

Svět, ve kterém žil, byl svět snění. Byl to velkolepý svět a on se svou prací snažil tyto sny rozšiřovat a umožnit ostatním jiný pohled: nový způsob vidění.

V hledání tohoto jiného pohledu a ve svém pátrání po něm přecházel z jednoho světa do druhého. A přitom s posedlou